„Maar niet op een Zondag, hoor!" had hij meteen opgemerkt. „Dan maakt heel Londen zijn trip. U moet maar een dag vrij vragen van kantoor, of u ziek melden."

„Nee, nee, dát niet," zei Muriel. „Dán vraag ik wel vrij."

„Maar geen reden opgeven, hoor!" had hij lachend gedreigd.

Even deed dit gezegde Muriel pijnlijk aan, maar spoedig vergat ze het, in het heerlijke, ongelooflijk-heerlijke weten, dat ze een heelen dag met hem naar buiten zou gaan.

De dag van hun uitstapje was als uitgekozen. Muriel, in eenvoudig wit japonnetje met matrozenkraag, leek zoo kinderlijk-jong en zoo kinderlijk-gelukkig, dat Wilboury haar af en toe vaderlijk toeknikte. Het natuurlijke, het ongekunstelde van haar, wat hem direct in haar getroffen had, boeide hem ook nu weer. Het was hàast te gek om Miss Golder te zeggen tegen dit onschuldige natuurkind, maar hij trachtte toch den afstand te bewaren, hoewel het moeilijk was gereserveerd te blijven. Ze was zoo meesleepend-vroolijk, en hij, och nonsens, hij wilde ook immers niet gereserveerd zijn. Ze was zoo'n aardig meisje . . . . . .

Ze wandelden later door bloeiende velden, lunchten in een aardig oud hotelletje, gingen wèer wandelen.

Muriel liep een eindje voor hem uit, en toen ze zich plots omdraaide, en hem aankijkend, vól, open, trouwhartig, zei: „Vindt u het niet góddelijk, hier?" toen nam hij haar in zijn armen en kuste haar. „O, you darling," zei hij, „you sweet little darling."

Muriel boog haar hoofdje achterover in zijn armen, haar oogen opeens overdoft van tranen. Toen maakte ze zich los uit zijn omarming. En hij trachtte niet weèr haar te kussen. Den verderen dag bleef Muriel wat stil, maar ze zag zijn gezicht stroef worden, en ze stak aarzelend een klein handje naar hem uit. Hij greep het, en hand in hand bleven ze loopen.

In den trein naar huis, trok hij haar weer naar zich toe, en als een vermoeid kindje legde ze haar hoofdje tegen zijn schouder.

„Ik heb een heerlijken dag gehad," zei ze. „Een zàligen dag. En ik dank u wel."

's Avonds in bed doorleefde ze weer alles. Waarom zou hij haar gekust hebben? Zou moeder het wel goed vinden, als zij het wist?

. . . . Dien nacht droomde ze, dat Douglas Keith Wilboury haar zei, dat hij geen hulp meer noodig had voor zijn correspondentie, en dat zij niet weer behoefde te komen. Ze was in zijn kamer, en terwijl zij het hem hoorde zeggen, dacht ze, dat ze dat nòoit, nòoit zou te boven komen. Hiermee was alles plotseling zoo wreed afgebroken. Hij zat daar als gewoonlijk, weggezonken in een fauteuil. Maar zijn gezicht stond zoo koud, en stroef, alsof hij zich heelemaal niet meer herinnerde, de gezellige uurtjes samen doorgebracht bij het knappende haardvuur, het schitterende dagje buiten. Ze huilde niet, en ze ging weg, heèl stil, heèl kalm, zoo, als ze ook gekomen was in het groote, deftige huis. Aldoor hoopte ze nog, dat hij haar terug zou laten roepen, om haar te zeggen, dat hij het zòo niet gemeend had, dat ze weèr kon komen om voor hem te werken. Maar hij riep haar nièt terug, en met een bons viel de buitendeur achter haar dicht . . . .

Muriel werd wakker, bevend, snikkend. Het was maar een droom geweest. Ze was immers met hem naar buiten geweest, en alles was zoo goed en gelukkig.

Toch bleef den geheelen volgenden dag die droom haar bij. Het weer was omgeslagen, het was koud, regenachtig, en Muriel voelde op het kantoor steeds een vagen angst, alsof er iets onaangenaams zou gebeuren. Maar er gebeurde niets en op den gewonen tijd ging ze naar huis. 's Avonds zou ze naar hèm gaan.

Ze wist niet, hoe hij haar ontvangen zou. Maar zijn begroeting was gewoon-amicaal. Hij wuifde haar toe vanaf zijn divan, zei, dat hij lui was, en eerst wat wilde praten. „Kom hier eens bij mij zitten," vleide zijn stem. — Muriel, op een laag stoeltje bij den divan zittend, begon plotseling te vertellen van haar droom . . . .Hij streelde af en toe het blonde haar, terwijl hij luisterde naar haar zachte stem.

„En toen ging ik weg, ziet u. Ik dacht aldoor, aldoor, dat u me wel terug zou roepen, maar u riep me niet. En ik hoorde de buitendeur met een slag achter me dichtvallen. En toen wist ik, dat alles voorbij was. . . ." — Droef snikte ze het uit. En het was toch maar een droom geweest . . . . . .

Hij troostte haar, wat verlegen, omdat zij hem in haar droefheid openbaarde, wat hij voor haar geworden was. „Kom, kom, ze moest het zich niet zoo aantrekken. Hij kon zijn kleine kameraad immers niet missen bij zijn werk." Al gauw lachte ze weer, en bij het weggaan stak ze hem vertrouwelijk haar handje toe.

„Opgeknapt?" vroeg hij. „Ja, heelemaal," knikte ze blij.

Maar toen ze weg was, lag Douglas nog lang op den divan, cigaretten rookend. Drommels, hij had er zich daar leelijk ingewerkt. Die kleine meid met haar onschuldige blauwe oogen scheen dòl op hem te zijn. Hij moest oppassen — jammer, 't was zoo'n snoezig kindje . . . . . Maar hij meende immers niets serieus met haar . . . . Ze was een aardige afleiding geweest . . . ., maar Good Heavens, Lilian kwam ook weer in de stad . . . . Lam dat hij al zoo ver gegaan was om haar mee naar buiten te nemen . . . . . Enfin, dat éene kusje beteekende ook niet zoò veel . . . .

Een paar dagen daarna kreeg Muriel een briefje thuis, waarin Wilboury haar schreef, dat hij onverwachts voor zaken op reis moest, en dus, ofschoon het hem zeèr speet, zijn kleine kameraad voor een tijdje moest missen. Als hij tijd en gelegenheid had, zou hij haar wel schrijven. Anders moest ze maar denken, dat hij steeds met veèl genoegen terugdacht aan hun dagje buiten, en dat hij zijn kleine kameraad niet vergeten zou.

Eerst was Muriel wanhopig teleurgesteld, maar het idée, dat hij toch wel gauw terug zou komen, troostte haar. Ze was en bleef immers zijn kleine kameraad. Elken dag ging ze opgewekt naar kantoor, deed haar werk blijmoedig, en 's avonds ging ze soms wandelen, voorbij Kensington-street 4, waar ze dan tersluiks hèen gluurde, of ze zat op haar kamer voor het open raam te droomen . . . . Maar van Wilboury hoorde ze niets . . . .

Eén avond besloot ze maar weer te gaan werken. Ze had een boek bij den boekhandelaar besteld, dat nog niet gekomen was. Ze zou het zelf maar gaan halen. Haar weg liep voorbij den schouwburg, waarvoor een file van auto's stond. Muriel bleef even staan, omdat ze graag den rijkdom van uitgaand Londen zag. Weer kwam een auto aanrijden, die voor den schouwburg stilhield. Een heer sprong er uit, elegant, deftig. Het was Douglas Keith Wilboury. Muriel herkende hem direct. Ze bleef staren, onbewust van waar ze was. — Wilboury hielp een oude dame uitstappen, en dan kwam een jong meisje, in wit zijden avondmantel, dat lachend iets zei. Muriel zag niets meer dan dat stralende lachje . . . .

Ook toen ze al thuis was, en op haar kamer zat, zag ze nog aldoor hèm, en het jonge meisje, dat lachte.

En terwijl ze haar hoofdje voorover op haar armen legde, als om dat visioen te verbannen, terwijl een wild huilen haar tengere figuurtje schokte, wist Muriel Golder, dat haar droom werkelijkheid geworden was . . . . .

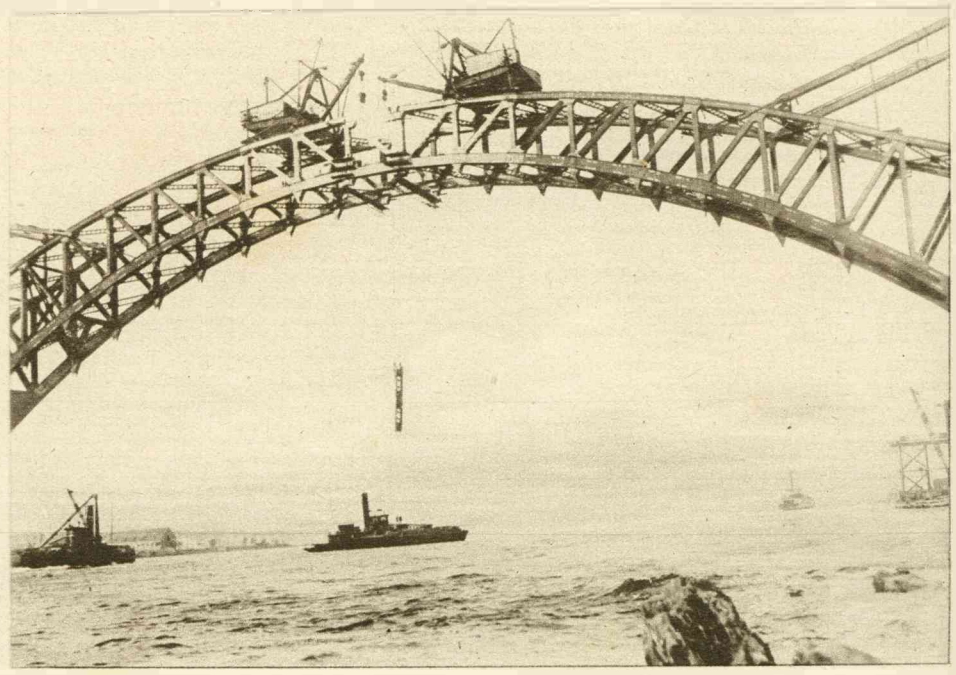
DE „L. A. 16" VERONGELUKT. *(V.F.B.)*

De „L. A. 16", het toestel waarmede Luitenant Van Wulfften Palthe tijdens een vlucht nabij Heusden over den kop sloeg. Luitenant Palthe kreeg slechts enkele lichte verwondingen; het toestel is echter geheel vernield.

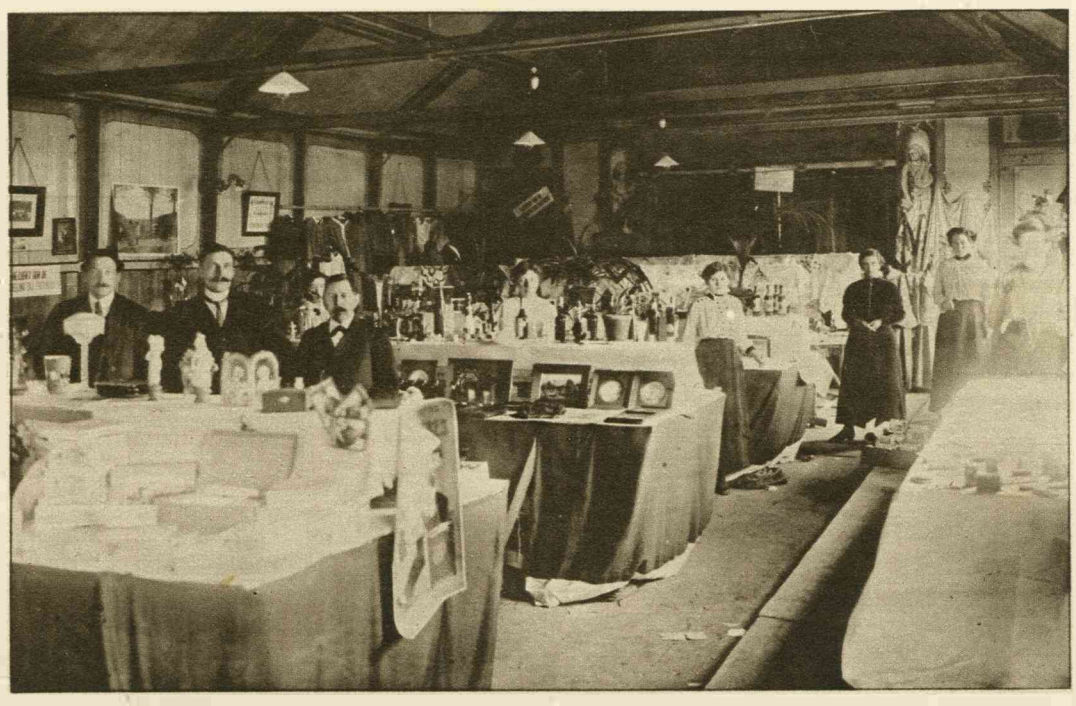
DE SCANDINAVISCHE MINISTERCONFERENTIE.

In verband met den buitengewonen toestand waarin de neutrale Staten door den oorlog verkeeren, hebben de Scandinavische rijken op 9 Maart in Kopenhagen een ministerconferentie gehouden. Onze foto geeft de ministers na hun aankomst aan de haven. 1. Minister Hammerskjöld. 2. De Deensche minister-president Zahle. 3. Minister Wallenborg. 4. De Deensche minister van Buitenlandsche Zaken Scavenius.

DE WONDEREN DER TECHNIEK.

Een interessante afbeelding van den bouw van de Hell Gate Bridge van de Pennsylvania Railroads tusschen New York en Newhaven en Hardford. Onze foto werd genomen op het oogenblik dat het laatste stuk van den spanboog wordt opgeheschen. De spoorwijdte van de brug bedraagt 1107 voet, terwijl alleen voor den boog 19.000 ton staal werd gebruikt.

TEN BATE VAN DEN ALGEMEENEN WATERSNOOD.

Te Uithoorn wordt een liefdadigheidsbazar gehouden, waarvan de opbrengst wordt afgestaan aan de Algemeene Watersnood-commissie. Wij brengen hierboven een overzicht van den smaakvol ingerichten bazar. Op den voorgrond de commissie. V.l.n.r. de heeren: A. v. Ommeren; J. H. Zijlker, voorzitter; J. M. van Meckler, burgemeester, eerevoorzitter. *(V.F.B.)*

Monsieur Liénard's Ridderorde

door EMMY VAN ARTEVELDT

Evenals iederen Woensdag zaten „les Quatre Craqueurs" aan hun tafeltje in het kleine Fransche restaurant bij SohoSquare. Allen waren buitengewoon opgewekt. Mr. Liénard, de vroolijkste en aardigste van allen, overtrof zichzelf; zijn reeks anecdotes van de „jeunesse dorée" in „la belle France" was onuitputtelijk. Zijn drie vrienden waren zeer geboeid door zijn geestige, gemakkelijke wijze van vertellen. Geregeld na het tweede glas bier kwam Mr. Liénard's chef-d'oeuvre— zijn strijd met een Pruis toen hij in het Fransche leger diende. Nooit verveelde dit verhaal „les Quatre."

„Les Quatre," onder dien naam waren ze bekend in het restaurant. Toch waren „Les Quatre Craqueurs" niet allen opsnijders. Mr. Liénard's humoristische zin had dien naam bedacht en Mr. de Maret was het ermee eens. Mr. de